

Č. 1420.

Domovské právo (Slovensko): K vydržení domovského práva podle § 10 zák. čl. XXII : 1886 se vyžaduje, aby vydržitel přispíval k břemenům obce po celé vydržecí čtyřletí.

(Nález ze dne 13. června 1922 č. 8404.)

Věc: Elek B. v Lučenci proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran státního občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

Důvody: Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě nař. rozhodnutím — zamítl žádost st-lovu o přiznání československého státního občanství ve smyslu § 9 úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. a zrušiv současně z moci úřední ve smyslu § 10 zák. čl. XXII. z r. 1886 pro nezákonnost usnesení městského správního výboru v Báňské Bystřici z 28. června 1921 č. —, kterým byl st-l na základě § 10 uv. zák. čl. přijat do svazku města Báňské Bystřice, nařídil, aby byl st-l ze seznamu příslušníků uvedeného města vymazán. V důvodech rozhodnutí se uvádí: Jak z jednacích spisů patrně, nepřispíval žadatel po dobu čtyř roků k obecním břemenům města Báňské Bystřice a nesplnil proto podmínky stanovených v § 10 zák. čl. XXII. z r. 1886 a nemohl následkem toho na základě ustanovení tohoto paragrafu nabýti domovské příslušnosti. Nenabyl-li však domovské příslušnosti v Báňské Bystřici, nepřisluší mu ani právo žádati o přiznání státního občanství. Musilo proto býti usnesení městského správního výboru v Báňské Bystřici z — jako protizákonné zrušeno a žadatel se svou žádostí o přiznání státního občanství československého odmítnut.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí a brojící jen proti odepření státního občanství st-li neshledal nss důvodnou.

Sporná jest jediné otázka, vyžaduje-li se k vydržení domovského práva ve smyslu § 10 zák. čl. XXII z r. 1886, aby vydržitel přispíval k břemenům obce po celé vydržecí čtyřletí, nebo stačí-li že přispíval k břemenům těm také jen po kratší dobu.

Stížnost stojí na opačném stanovisku, než nař. rozhodnutí, totiž že není třeba placení obecních dávek po celé čtyřletí. Neprávem.

Podle § 8 uved. zák. čl. nabývá se příslušnosti v obci buď usídlením neb bez něho výslovným přijetím do svazku obecního. Pokud jde o nabytí usídlením, rozeznává zákon dvojitý případ: V § 10 vydržení domovského práva nepřetržitým čtyřletým bydlením v obci, v § 11 pak nárok na udělení domovského práva tomu, kdo po dvě léta v obci stále bydlí. Pobyt v obci o sobě však ještě nestačí, nýbrž musí přistoupiti v obojím případě ještě, že nabyvatel přispíval k břemenům obecním a že není stížen vadami uvedenými § 9 lit. a—c) téhož zák. článku.

Z toho je zřejmý úmysl zákonodárcův, poskytnouti usedlíkům v obci účastenství ve společenství obecním jen tehdy, zasloužili-li si to tím, že přispívají hmotně k úkolům obce, a nejsou-li ho nehodni z důvodů § 9 lit a—c). Je-li tomu tak, není zajisté pochyby, že musí i tyto dvě podmínky trvati po celou dobu, které je třeba k vydržení domovského práva resp. k nabytí nároku na ně a že nenabývá domovského práva

resp. nároku na jeho propůjčení ten, kdo sice po uvedený čas v obci nepřetržitě bydlil, ale po celou tu dobu k obecním břemenům nepřispíval.

To zřejmě jest i z ustanovení poslední věty § 10 uv. zák. čl. »leč že i po tu dobu nepřetržitě přispíval k břemenům té obce, ze které přesídlil«, neboť žádá-li se nepřetržitě přispívání po celé čtyřletí k břemenům domovské obce k udržení domovského práva v ní, jest stejného t. j. nepřetržitě přispívání po celé čtyřletí tím spíše třeba k nabytí domovského práva v nové obci.

Vyžaduje-li se však podle § 10 uv. článku k vydržení domovského práva přispívání k obecním břemenům po celá čtyři léta, nenabyl stl domovského práva v Báňské Bystřici, neboť přispíval podle vlastního svého doznání k obecním břemenům této obce jen po dobu 2 let. Pak nelze však shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad odepřel přiznání st-li podle § 9 úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. československé státní občanství, neboť paragraf ten předpokládá, že uchazeč o státní občanství nabyt po 1. lednu 1910 domovského práva v území někdejšího mocnářství rakousko-uherského, jež náleží nyní československé republice, a u st-le tohoto předpokladu není.

Námítkou stížnosti, že nevádí nabytí domovského práva, platil-li za toho, kdo domovského práva nabýti chce, obecní příspěvky jeho zaměstnavatel, netřeba se zabývat, poněvadž nař. rozhodnutí odepření státního občanství st-lova neopřelo o důvod, že by st-l nebyl obecní dávky sám platil.

Poněvadž jest tedy stížnost neodůvodněna a poněvadž kromě toho st-l není odepřením státního občanství ani stížen ve svých subjektivních právech, když § 9 úst. zákona č. 236-20 právního nároku na přiznání státního občanství nepropůjčuje, slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 1421.

Pozemková reforma: I. Ten, komu byly propůjčeny určité míry dolové, nestává se tím již vlastníkem (§ 2 zák. zábor.) nemovitostí, stran které mu byly dolové míry propůjčeny. — II. Skutečnost, že určité nemovitosti nejsou věnovány zemědělské výrobě, nýbrž slouží podnikání průmyslovému, hornímu a pod., může býti uplatňován nikoli námítkou proti záboru podle § 2 zák. zábor., nýbrž jen vznesením nároku na vyloučení ze záboru podle § 3a zák. zábor. — III. Stát. poz. úřad není povinen řešiti ex officio otázku vyloučení objektů ze záboru podle § 3a zák. zábor. — IV. Strana není povinna pod ztrátou svých práv domáhati se již při soupisu svého majetku výroku, že nemovitý majetek její nepodléhá záboru nebo je z něho vyloučen (§ 4 nař. ze 6. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n.).

(Nález ze dne 14. června 1922 č. 2738.)

Prejudikatura: K II. a III. Boh. č. 946; K IV. Boh. č. 1097 adm. Věc: Společnost Ö.-B.—u. H. ve Vídni, dále R. b. a. H., společnost v Mor. Ostravě a společnost Ö. B.—u. H. v Mor. Ostravě a konečně M.—O. společnost M. A. v Mor. Ostravě (adv. Dr. J. Brabec z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (odb. rada Dr. Kaňka) stran záboru nemovitostí.